

Vltava 23. - 29. srpna 2008

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Jirka, Lucka F., Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou

Sobota 23. srpna 2008 (Borovany - Rožmberk): Jako první přijeli v sobotní podvečer do tábořiště U Nojdy v Rožmberku, které jsme tradičně vybrali za místo srazu, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou. Na jih se vlastně přemístili již v pátek, ale před přesunem do Rožmberka se ještě podíleli na bourání táborové základny v Borovanech.

Později dorazili ještě Jirka s dcerou svého kamaráda - Luckou F. Sotva jsme stihli nedaleko u řeky postavit stany, spustil se asi hodinový přívalový déšť, při němž se kolem našich vlgamů začaly vytvářet nebezpečně vypadající kaluže. Liják naštěstí ustal, byť později ještě jednou pořádně zapršelo - asi proto, že Jirka všem tvrdil: „Je po dešti, už svítí hvězdy“. To jsme ale již seděli v zastřešeném bufetu, kde jsme si pochutnávali na salámu s cibulí a pivku. U vedlejšího stolu nám k jídlu, pití a povídání hrála hudba, a tak bylo docela dobře. Přeci jen ale byla docela zima.

Neděle 24. srpna 2008 (Vyšší Brod - Rožmberk; cca 11,7 km): Vzbudili jsme se relativně brzy - někdy kolem deváté. Bylo sice pod mrakem a chladno, ale déšť již naštěstí nepřišel a během dne se docela vyčásilo. Při snídani přichystal všem malé představení Pavel, který nechal vedle stanu vysychat rozevřený deštník. Krátký poryv větru však způsobil, že se deštník bleskově ocitl v řece a zjevně hodlal plout do Hamburku. Kája byl v sandálech, a tak jsme ho vyslali jako vrchního lovčího, ale v proudu ho nestihl dohnat. Deštník naštěstí zachránil pohotový vodák tábořící s partou o kus dále, jenž skočil do lodi a dopádl pro něj. Pavel to pak komentoval: „Taky jsem chtěl skočit do kánoe, jenže jsem zjistil, že jsou pořád na střeše auta.“

Jirka s Luckou pak vyjeli do Vyššího Brodu a před polednem je následovali i Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou. Po složení lodí u řeky za vyřídůšské [výpalné 30](#) Kč za auto, jež si zde účtovali za zastavení na parkovišti, odjeli Jirka a Pavel s auty zpět do Rožmberku. Do Vyššího Brodu se pak vrátili autobusem. Ten měl asi dvacet minut zpoždění, tak ještě stihli při čekání na náměstí hodit řeč s jedním místňákem. Krom vody se hovor stočil i na kulturní zařízení stojící nedaleko autobusové zastávky, jehož název Kamasutra dával tušit, jaká živnost se zde provozuje. Místňák zkušeně tvrdil: „Když je hezky, tak holky seděj venku.“

Konečně jsme vypluli a o chvíli později nás Vltava donesla k prvnímu jezu [U Bílého mlýna](#). Akorát jsme stihli shlédnout cvaknutí jedné kánoe a záhy průjezd pálavy, jejíž háčka vlna pod jezem katapultovala do řeky. Helča, Pavel s Kájou a Jirka ale tuto šlajсну s vysokým schodem a neméně vysokým zabalákem zdolali bez ztráty květinky, byť Pavel s Kájou měli ve Žlababě asi dvacet centimetrů vody, a tak ani nehoubovali a rovnou ji vylili. Vody bylo zkrátka v řece docela dost.

Pokračovali jsme dál, nechali se v pohodě unášet v tomto krásném úseku svižně tekoucí Vltavou a samozřejmě též svolávajíc se indiánským Hu-hu-hu-hu-hu popíjeli stejnojmenný nápoj.

Sklouzli jsme skluzavku jezu [Herbertov](#) a o dva kilometry dále zastavili na pozdní oběd na levém břehu v tábořišti U tří veverek. Dali jsme nějaké ty párky a klobásy, pivko, limču a čaje a hned nám bylo ještě lépe.

Většinou spojeni v soulodí jsme pak pluli dál k Rožmberku. Na řece bylo krom nás jen menší množství kánoí a raftů, takže jsme si vychutnávali průjezd krásnou a klidnou lesnatou krajinou. V Rožmberku jsme nejprve zaparkovali lodě u mola patřícímu restauraci [U mostu](#), kde jsme si zahřívání nízkou položeným sluncem vychutnali kávičku. Pak již zbývalo jen sklouznout retardéru [Dolního mlýna](#) a obeplout obloukem vysokou skálou s hrdým rožmberským hradem. Při příjezdu do kempu kolem šesté hodiny na nás již z dálky mávali Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, kteří rozšířili počet této letošní poslední vodácké akce na deset.

Na večeri jsme se dnes vypravili mimo kemp, konkrétně do [Rybářské bašty](#), kam jsme došli cestou přes lávku a pak asi půl kilometru po silnici. Až na Věru, která přijela s tím, že je naprosto v pohodě, akorát při každém jídle se jí udělá špatně a zvrací, jsme si objednali. Krom dětí jsme si, když už jsme byli v Rybářské baště, dali ryby: výtečné štiky a pstruhy. Poseděli jsme, dopili a za tmy svítíc si jedinou baterkou - bludičkou, již jsme si s sebou na cestu vzali, se vrátili do kempu.

U ohniště u našich stanů byl dostatek dříví, a tak po uložení dětí jsme rozdělali oheň. Problém byl v tom, že dříví bylo po včerejších deštích tak mokré, že se z ohně víc kouřilo, než že by hořel. Když pak konečně vzplál, tak odešli i poslední z nás spát.

Pondělí 25. srpna 2008 (Rožmberk - Na Pískárně; 14,6 km): Počasí dnes bylo zase o něco lepší, svítilo sluníčko a až na chladné ráno bylo i teplo. Při snídani, k níž jsme si v bufetu koupili čerstvé koblížky a pečivo (stejně jako pak i další dny), jsme sledovali, jak se Vilda s obtížemi vyhrabává ze svého stanu. No vlastně ho musela zvednout Věra, protože mu zkolabovaly záda. Pavel mu alespoň pohotově vrazil do ruky berlu v podobě včera nespáleného kmínku. Bylo jasné, že o jízdě v kánoi si dnes může jen nechat zdát. Nezbylo než zaimprovizovat: Natálku a Štěpána si do lodí rozhodili Kája a Helča a Věra odjela s Vildou do nemocnice, aby ho tam opravili.

Nejprve jsme ale zbourali stany, přešli do kempu Na Pískárně, kde jsme vybudovali nové tábořiště. Babka vrátná klasicky mrmlala, že jsme nezastavili před vjezdem do kempu a šli zaplatit až po zaparkování, tak ji Jirka uklidňoval: „Nebojte, o peníze nepřijdete. Museli jsme si to nejdřív prohlídnout, abychom nekupovali zajíce v pytli.“

Po postavení stanů a složení jedné kánoe, která dnes nebyla potřeba, odvezla Věra Pavla s Jirkou zpět do Rožmberku a zamířila spolu s Vildou do nemocnice. Vilda sice nejprve navrhol, že by snad ani nemusel až do Krumlova a stačilo by se stavět jen ve Větrní. Hned po vjezdu do tohoto města-slumu mu ale došlo, že zde nechat zaparkované auto bez dozoru by bylo asi příliš adrenalinové dobrodružství a sám uznal, že v nedalekém Krumlově to bude bezpečnější.

Poté, co ho Věra usadila na pojízdnou židli - protože nechat ho napochodovat do ordinace s jeho sukovicí by bylo přeci jen docela pikantní - ho dotlačila po vzoru Švejkovy posluhovačky paní Müllerové na prohlídku. V ordinaci se Vildy ujal černoš, jakýsi Mireček, který uměl česky jen otázku: „Co ti je?“

Pak už mu Vilda nerozuměl ani slovo, stejně tak jako přítomná sestra. Takže vlastně nakonec ani nebylo jasné, zda zde vyšetřuje šaman nebo sestra. Vilda pak alespoň dostal injekci na zklidnění a mohli vyrazit zpět.

Ostatní mezitím vypluli na pohodovou plavbu, která díky složení posádek připomínala spíš školní výlet. Vltava nás v pohodě nesla vpřed, i když bylo znát, že vody oproti neděli trochu ubylo. Většinou jsme pluli sražení v soulodí. Na oběd jsme zastavili v Branné v restauraci Na Cihelně. Zde jsme si pochutnali na česnečce, hovězí polévce, vorařském gulášku, řízcích, svíčkové a děti také na zmrzlinových pohárech.

Helče přitom spadl klobouk z vyvýšené zahrádky na skutečnou zahradu vedle restaurace. „Mazlík“ ležící nedaleko u své boudy zrovna nelákal k tomu, aby se někdo pro klobouk vydal, Jirka to ale přece risknul. Naštěstí se ukázalo, že hafana jeho krátká přítomnost absolutně nevzrušuje.

Po obědě jsme pokračovali dál a v pohodě dopluli Na Pískárnu. Věra s Vildou nám zde barvitě vylíčili své zážitky z krumlovské nemocnice, což nás velmi pobavilo.

Pavel s dětmi pak vyrazili na dříví, v blízkém lese ho ale moc nebylo. Pár větví a kmínků ale i přesto dotáhli. Večer jsme tak mohli posedět kolem ohýnku. Pivko jsme si nosili z nedalekého bufáče, u něhož probíhala jakási „diskotéka“. Bigbeatový repertoár fláků ze šedesátých a sedmdesátých později vystřídaly komerční vykopávky z osmdesátých a před půlnocí pak rock širokého záběru - od Stoneů po Kabáty. Dýdžej zkrátka hrál vše, na co si kdo vzpomněl.

Až na Věru, kterou zase chytil žlučník nebo žaludek, či co to bylo, jsme poseděli, nebo jako Vilda poleželi na lavičce.

Helča ve finále ještě Vildovi napatlala na bolavá záda tygří mast, protože ho to určitě dá dohromady. No a protože nám došlo dříví, spálili jsme i Vildovu berlu, protože už jí díky té masti určitě nebude potřebovat.

Úterý 26. srpna 2008 (Na Pískárně - Nové Spolí; 7,0 km): Ráno se ukázalo, že injekce ani tygří mast Vildovi příliš nepomohly a nadále byl plavby neschopný. Alespoň počasí nám dělalo radost, dnes již to bylo na plavky, byť později se chvílemi slunce schovávalo za mraky. Po snídani, nalezení nové berly pro Vildu a zboření tábořiště přejeli Pavel, Kája, Jirka, Lucka a Věra do kempu v Novém Spolí, kde u zadního parkoviště postavili stany. Věra pak ostatní hodila zpět fávem Na Pískárnu.

Helča s Kájou si i dnes vzali do kánoí Natálku a Štěpána. Čekala nás krátká trasa, kterou nám zpestřily dva jezy: Větrní a Konopa pod Papouščí skálou. Oba jsme zdolali zcela v pohodě. Jen Pavel byl silně „zadumčivý“, poté co se Helče při vystupování před jezem ve [Větrní](#) rozevřelo vodotěsné pouzdro a foťák dostal lekci v plavání. Pak zase v pohodě splul [Konopu](#), ale při vystupování podklouzl na kameni a s bolestivou grimasou si sedl vedle Žlababy.

„Škublo mi v zádech, že jsem myslel, že dopadnu jak Vilda,“ okomentoval to.

Těsně před cílem naší dnešní plavby jsme zastavili v kempu Vltava. Zde na nás čekali Věra a Vilda. Dalí jsme jídlo, pivko a Helča též objednala panáčky zelené. Pavel se pak duševně uklidňoval tím, že do plastových panáčků chytal vosy. Když už jich měl asi šest, tak je začal Jirka vykuřovat doutníkem. Ukázalo se, že vosy jsou docela odolné, nikoliv však nesmrtelné. Pak již jsme dopluli zbývající kousek na našeho kempu, převlékli se a vyrazili do města. Pouze Věra a Vilda se Štěpánem a Natálkou jeli k lýtosti všech domů, protože bylo jasné, že na vodě se Vilda nevyhlídí.

Hezkou procházkou s prohlídkou krumlovského centra a jezů jsme se nakonec dostali do nóbl restaurace Krumlovský mlýn zařízené v mlýnském stylu a vyzdobené stylovými historickými dekoracemi, mezi nimiž nechyběly ani veterány - auto či motocykl.

Ceny jídel tady byly docela výživné. Když nám ale později donesli objednané porce, o nichž Pavel předtím při pohledu na značně zkreslující fotku v jídelníčku prohlásil, že se moc nenají, pochopili jsme, že se ve skutečnosti jedná o cenu za dvojitou dávku. A kvalita, ta byla také vynikající!

Porce byly skutku zničující: Pavel a Helča měli [kachničky](#), každý dvě stehna a tři jihočeské bosáky, z nichž po rozkrájení vzniklo patnáct bramborových knedlíků. Také Jirkovo [koleno](#) bylo spíš ze slona než z prasete. A ostatní, ti se také pěkně nacpali. Na rozdíl od Věrky, od níž nám přišla SMS: „Dojeli jsme dobře, poblila jsem se až doma.“

Abychom se trochu probrali, udělali jsme si před návratem do kempu ještě večerní procházku po městě. Koukli jsme na spícího medvěda v hradním příkopu, na čarokrásné osvětlené historické scénérie i temné jezy krumlovské kaskády.

Středa 27. srpna 2008 (Nové Spolí - Zlatá Koruna; 16,8 km): Někdy kolem sedmé hodiny nás probudili nějací dementní fotřící, kteří se s dětičkami vypravili na vodu a všem v okolí to museli dát vědět tím, že komentovali každé jejich i své prdnutí. Evidentně si uměle hráli na S tebou mě baví svět. No ještě jsme to nějak dospali, ale pak vstali, nasnídali se a sbalili. Pavel a Jirka s Luckou pak převezli auta do Zlaté Koruny, kde postavili stany. Zpět do Spolí se vrátili Jirkovým autem.

Počasi bylo absolutně skvělé, sluníčko do nás pralo od samého rána a to byl příslib toho, že si krumlovské jezy budeme moci řádně vychutnat. Začali jsme hned [Na Rechlích](#), jež jsme snadno spluli po loni vybudované šupně. Rovněž [Liru](#), kterou jeli jen zadáci, a [Mrázkův Mlýn](#) jsme zdolali v naprosté pohodě, čímž jsme se přiblížili vrcholu na [Jelení lávce](#). Krom nás bylo na řece v tu chvíli jen pár lodí, tak jsme si ji mohli každý sjet asi třikrát. A stejně jako loni jsme se i pěkně vyblbli při jejím průjezdu v soulodí popředu či pozadu. Turisti na nábřeží a mostu jen čuměli! Zkrátka jsme si to řádně užili.

Pak již jsme pokračovali Krumlovem, na jehož konci jsme si udělali zastávku v bufetu u pivovaru. Zde jsme poobědvali pizzy, párky a klobásky. Kousek pod městem na posledním mostu jsme pak najeli do obří sprchy, která zde dělá reklamu místní instalatérské firmě. Další plavba do Zlaté Koruny byla neméně příjemná, když zahřívání sluníčkem jsme se plavili hezkým zalesněným úsekem.

Těsně před cílem jsme ještě zdolali poslední dnešní jez [Rájov](#). Helča si přitom na háčku lehla na barel, sedačku a nohama na špici s tím, že se nechá Kájou luxusně provézt. Záhy však zmizela pod vlnou, jež se při vyústění jezu přelila přes Tsunami, div že jí nespláchla do řeky. Po dopnutí do tábořiště jsme se večer přesunuli do místního megabufetu. V něm jsme povečeřeli pizzu, masíčka, kaťák, kung-pao či řízek. Helča, Pavel, Jirka a Lucka se později ještě přesunuli do druhého zdejšího bufetu a zde si zahráli Aktivitu. I tak jsme spát šli poměrně brzy.

Čtvrtek 28. srpna 2008 (Zlatá Koruna - Boršov nad Vltavou; 19,0 km): V sedm hodin ráno nás probudilo hlasité štípání dříví. Jakýsi stárnoucí Mirek Dušín si dokazoval své trampské cítění tím, že si vodu na svůj ranní hrnek čaje musel uvařit na ohni. Trvalo sotva měl naštěpáno, nějaká prostitutka doprovázející na motorce tři tatrovky plné vojáků, kteří si dělali dovolenou, totiž cvičení, na vodě, začala túrovat svojí mašinu a dost dlouho si tím dokazovala svoji jedinečnost. No pak už jsme toho moc nenaspali. Vstali jsme tedy také, posnídali a Jirka s Pavlem pak svezli auta do Boršova. Tábořiště jsme dnes nebourali, takže na to měli i dost času. Zpět se vrátili autobusem, když v Boršově stačili dát akorát malé pivko v hospůdce u autobusové zastávky.

Počasi bylo stále velmi příjemné a letní, takže jsme na řeku vypluli v pohodě. Vltava v tomto lesnatém romantickém úseku tekla rychle a v nekonečných drobných peřejkách nás v pohodě nesla vpřed. Cestou jsme se samozřejmě neopomenuli zastavit v bufetu U Maringotky. Zdejší placku za dvacku, tedy letos již za třicku, jsme si nemohli nechat ujít. No samozřejmě nás tato místní specialita nezklamala, stejně tak další lahůdky: krkovice či kuřecí řadro.

Pak již jsme pokračovali dál a po přenesení [Zátkova Mlýna](#) v Boršově ukončili plavbu na levém břehu ve zdejším tábořišti. Naložili jsme lodě na střechy našich aut a pak se vrátili zpět do Zlaté Koruny.

Večer jsme navštívili zdejší bufet, kde jsme si pochutnali na výtečných pizzách a dalších pochutinách, jako například kung-pau.

Když jsme nasýtili své hladové žaludky, svedli jsme lítou bitvu v Člověče nezlob se, jež s přehledem vyhrála Pavlínka. Po jejím uložení a odpadnutí Jirky jsme dali také několik zápasů ve fotbálku. Byli jsme ale tak unavení, že jsme nakonec šli spát všichni již někdy před půlnocí. Partička dementů tábořících vedle našich stanů si - k naší velké radosti - u ohýnku do omrzení z autorádia přehrávala, hlasitěji než by bylo zdravo, několik písniček. I přesto jsme ale nakonec vytuhli.

Pátek 29. srpna 2008 (Boršov nad Vltavou - Praha): Poté co jsme se ráno probudili, pustil si Jirka škodolibě z auta trochu té muziky k dobrému jitra. Jedna můňa z partičky od vedle začala protestovat, že nemůžou spát, tak jsme jí slušně vysvětlili, že nám se ta hudba líbí a zrovna ona by měla raději mlčet.

Posnídali jsme a pak již se v poklidu sbalili a odjeli domů z této jinak super vydařené akce.